

forskjel, Kritik og Misbilligelse af hendes Arbejde berører hende pinligt og bliver i de fleste Tilfælde optaget som Uvilje mod hende personlig.

Hvad der i Løbet af December Maaned er foregaaet i den finske Kvindeforening, har desværre kun alt for tydeligt bekræftet dette. Frøken Gripenbergs Skrivelse i Eders ærede Blad, hvori hun bl. a. beskylder vort Lands dannede Kvinder for Mangel paa Interesse for organiseret Kvindesagsarbejde, gav Anledning til en Mængde Indsigelser. I en af disse udtaltes det aabent, at Fejlen ikke laa hos de Udenforstaaende men ganske simpelt hos Foreningen selv, idet dennes despotiske Maade at styre paa gjorde, at den ikke passede for Medlemmer med nogen selvstændig Mening. Et Par Dage efter at denne Artikel var kommen frem i Pressen sammenkaldtes Foreningen til et Protestmøde mod disse Beskyldninger, men nu viste det sig, at der var forskellige Anskuelser, idet et Mindretal samstemmede med dem, der fandt Foreningens indre Liv ufrit og trykkende. Derfor var jo netop en Mængde af vore mest ivrige Kvindesagsvenner i Aarenes Løb traadte ud af Foreningen. Mindretallet udtalte sig for, at ingen Protest skulde offentliggøres i Pressen, men enhver af Foreningens Medlemmer skulde arbejde for, at en bedre Aand kom til at herske i denne, saa at de, der endnu tøvede, kunde slutte sig til den i Tidens Løb.

Til Trods for dette kom der til Underretning for Almenheden en Erklæring i Bladene om, at alle mod Foreningen rettede Beskyldninger var ugrundede. I Sandhedens Interesse ansaa Mindretallet sig imidlertid tvungen til ligeledes i Bladene at paavise, hvilke ulige Meninger der var fremkomne.

Da skete det uhørte, som der ikke lader sig finde noget Sidestykke til i vort Lands talrige Foreninger. De syv Kvinder, som havde undertegnet denne Berigtigelse, blev uden videre udstemte af Foreningen; man gav dem ikke en Gang Lejlighed til at forsvare sig. Blandt disse befandt sig foruden Lærerinder en af de faa kvindelige Studenter, der havde sluttet sig til Foreningen.

Denne Forholdsregel, som foruden at være inhuman var lovstridig, havde til Følge, at 25 af de i Helsingfors boende Medlemmer ved en i Bladene meddelt Erklæring traadte ud.

At alt dette ingenlunde foregik i Stilhed, men gav Anledning til en Mængde polemiske Artikler i Bladene med Udtydninger og Erklæringer, følger af sig selv. Den kvindesagsvenlige Almenhed har følt sig uendelig smertelig berørt heraf, medens Modstanderne, der paastaar, at Kvinderne ikke er modne til parlamentarisk Arbejde og ikke bryder sig om anden Frihed end den, den tilsteder dem at undertrykke hverandre, herved har faaet fortræffelige Vaaben i Hænde. En Mængde Personer, som hverken spørger om Kvindesag eller Kvindeforeninger, har gjort sig lystige paa begges Bekostning og betragtet Begivenheden som en interessant Afbrydelse af Hverdagslivets Ensformighed.

Dog er der jo intet saa ondt, at det jo ogsaa har sin gode Side. Et stort Antal Personer, baade Kvinder, som nok interesserer sig for organiseret Kvindesagsarbejde, men ikke kunde finde „Finske Kvindeforenings“